

Szabó Katalin

Cím nélkül

Ülök a félhomályban és nézem Őt. Csodálom tökéletes alakját, sziluettjének elmosódó vonalait. Hagyom, hogy elvarázsoljon, és ez a varázs lassan szétáradjon a testemben. Csak ülök, mélyen beszívom az illatát, és várok. A köntösöm meglazult, lassan lecsúszik rólam, szabadon hagyva meztelen vállamat. Megborzongok a gyapjú meleg cirógatásától.

Közelebb ülök hozzá, mély levegőt veszek és érzem, ahogy az idő megáll. Végigsimítom tökéletes vonalait. A szoba összefolyik a szemem előtt, nem is merek máshová nézni, csak Rá. A szívem hevesebben ver, amikor közeledik felém.

Málnaízű csókban forrunk össze. Először csak lassan, apránként, majd követelőzően, végül betölti az egész testem, az egész tudatom. Szemem előtt képek táncolnak. Vörös naplementében úszó fehér hattyúkat látok, csodálom az utánuk maradt apró fodrokat, melyek megtörik a víztükröt. Ezután kisgyermeket látok, ahogy barackot eszik. Kis keze már ragad, ő mégis jóízűen harap újra és újra a gyümölcsbe. Csorog az állán a barack leve, ő pedig kacag. Most erdei tisztás jelenik meg. A fűszálakon táncoló harmatcseppek édes muzsikája festi alá a rigó, a fülemüle hajnali énekét. A tisztás szélén egy őz jelenik meg. Puha orrából száll a pára, ahogy óvatosan körbeszimatol. Veszély híján közelebb jön, szinte elérem, lehajtja büszke fejét és legel a zsenge fűből. Ez a kép is eltűnik, helyébe tengerpart kerül. A hófehér homokot nyaldosó hullámok moraja tölti be a teret. Távol, a horizonton összeér a tenger és az ég kékje.

A képek egyszer csak eltűnnek, s én visszatérek a homályos szobába. Már nem tudok gondolkodni, egyszerűen csak hagyom, hogy átjárjon egy kellemes érzés. Ajkaim szétnyílnak, hogy még többet fogadhassek Belőle. Előre gyűlölöm a pillanatot, amikor szét kell válnunk és vissza kell térnem a valóságba. Egyre inkább megpróbálom magamba szívni, belekapaszkodni, mert tudom, ha elenged, az életem ismét olyan szürke, üres, élehetlen valami lesz, mint régen és nem akarok ebbe visszazuhanni... De nem tehetek ellene semmit: lassan elengedem, még egyszer, utoljára érzem az érintését, majd megszűnik a varázs.

Újra megjelenik a szoba, a képek, a bútorok. Halkan ketyeg az óra, az utcán autó hajt végig. Az égen ragyognak a csillagok, szellő fújdogál s ringatja az ablak előtt feszülő kábeleket. A teret Édith Piaf halk szonója tölti ki; „Ne m'importe les problemes, mon amour si tu m'aimes...” (Nem számítanak a gondok, ha te szeretsz, kedvesem.)

Ülök az ágyamon, hálóingem egybeolvad a takaróval. Gondolataim még mindig egymást kergetik, s elmosolyodom. Halkan, felszabadultan nevetni kezdek magamon, és visszateszem Őt az asztalra. A kiskanál halkan koccan porcelán peremén, ahogy az asztalhoz ér.